

Cuprins

Șeful de gară	5
Finala	11
Takamura!	15
2 Mai	27
Policolor / Fabrica de sticlă	32
Tanzmusik	39
Tinerețe fără bătrânețe	41
Norvegia	44
Bătăușul	47
Evanghelia după Marinescu	53
Valul	56
Sfârșit de zi	59
Revelion	63
Povestea Babei Dochia	67
Calling All Cars	69
De ursus horribilis et homo detestabilis historia	73
Angst	79
Love Theme	83
Noaptea Compozitorului	86
Dreptatea lupului	92
Headless	95
Trădătorul	99
In Heaven (Everything is Fine)	104
Adult Movies Live Show	113

După-amiază în L.A.	121
Cat's Avenger	132
Uimitoarea aventură a lui Gian-Giacomo Reptigli	140
Cumpărături, deci	143
Menuet cu pula	145
The Parting Visit	147
Veceul	153
Frigiderul	173
Repetent la mitologie	176
Suedia	179
Afaceriștii	183
Pula fermecată	185
Administratorul	201
Războiul rece	209
Domnii aceia	213
Eu et al.	214

Alex Tocilescu

Eu et al.

povestiri

POLIROM
2017

Mă miram de unde știe atâtea.

— Știi, îmi ghici el gândul, mă preocupă istoria foarte mult.

— Am observat.

— Istoria și politica.

— Foarte bine. Sunt importante.

— Așa este. Foarte importante. Cine nu cunoaște istoria nu înțelege politica.

— Mhm.

— Oamenii... care era adresa la care trebuie să vă duc? Am uitat, m-am luat cu vorba...

— Nu face nimic, l-am liniștit, spunându-i încă o dată numele străzii.

— Mergeți la rude sau la prieteni? a întrebat.

— La un prieten.

— Bogat, nu?

— Relativ bogat, da, s-ar putea spune.

— Actor? Lucrează la film?

— Nu, mai curând artist.

— Eh, noi toți suntem artiști, a spus cu o voce melancolică.

— Și dumneavoastră?

— Eh, nu... Am jucat în două filmulețe, în figurație...

— Aha.

— Da...

Șoferul tăcu și se concentra întru câtva la trafic. Intrașerăm în oraș, sau așa mi se părea, deși mergeam în continuare cu o viteză vădit neregulamentară. Tăceam și eu și mă uitam pe geam.

— Vă deranjează dacă pun muzică? a întrebat.

— Nu, deloc.

Pescui din torpedou o casetă și o infipse în casetofon. Billy Idol, un Best Of.

— Billy Idol, am zis.

— Îl știi?

— Da, sigur, îmi place chiar. Avea două albume foarte bune, *Whiplash Smile* și *Charmed Life*, mi se pare.

Îi luasem piuitul cu sumedenia mea de cunoștințe. Se citea pe fața lui că n-avea decât Best Of-ul.

— Da, așa e, mormăi totuși, după care tăcurăm amândoi. „Hot in the city, hot in the city tonight”, cânta Idol — și cald și era. Dar în cântec era vorba despre New York.

Nici nu începuse bine cântecul următor, *White Wedding*, că șoferul și opri în fața unui viloi alb, cu un gard înalt și palmieri în curte.

— Am ajuns, zise.

Părea supărat, dar nu m-am interesat de ce. I-am dat banii, douăzeci de dolari inclusiv bacșișul, mi-am scos valiza, i-am zis „pa” șoferului și am sunat la interfon. Poarta s-a deschis cu un zumzăit primăvăratice și am intrat în curte. Manson mă aștepta în pragul ușii.

— Ce faci, bă? zise zâmbind.

— Hai noroc, moșule! I-am salutat.

Ne-am îmbrățișat, ne-am pupat pe obraji, am intrat în casă și ne-am așezat la o masă mare, neagră, de marmură, în sufragerie.

— Ce mai faci, bă? repetă Manson. Te-ai mai îngrășat!

— Nu, bă, nu, tot 95 de kile am. Da' tu ai cam slăbit, nu?

— Ei, da, cu stresul...

— De ce? Ce stres?

— Păi, știi cum e... Lucrez la un album nou, toată noaptea în studio, abia de dimineață dacă apuc să mănânc ceva, dup-aia mă culc, iarăși studio, și tot așa...

— Da, bă, știu cum e, că și eu îmi pierd nopțile, mai scriu, mai un cântec, un scenariu... Da' pune-mi și mie astea la care lucrezi acum, dacă le ai.

— Nu, bă, n-am decât demourile.

— Și acum ce faceți, înregistrați?

— Nu, am trecut la mixaj. Da' lasă că ți le trimit pe mail...

— Bine...

— Numa' să nu le bagi în Kazaa...

— Hai, bă, fugi de-aici, cum să le bag, ce-s nebun?! Doar știu cât muncești la ele...

— Mda... Zi, vrei să halești ceva?

Manson se ridică și se uită în cuptorul din bucătăria care era și o parte din sufragerie. Ca la americani, deh.

— S-a făcut, zise.

Își puse niște mănuși colorate de bucătărie și scoase un friptan din cuptor.

— Ce-i acolo? am întrebat. Miroase bine.

— Am făcut o friptură de copil. Vrei?

— Da.

— Am și cartofi prăjiți la ea.

— Minunat.

— Și fac și-o salată de roșii cu castraveți.

— Ok.

Manson puse niște farfuri pe masă și începu să taie roșiile.

— Te-ajut cu ceva? m-am oferit eu.

— Da, vezi, cojește și tu castravetele ăla. Da' friptura de fapt nu e de copil, glumeam, e de curcă.

— Mi-am dat seama, după miros.

După ce Manson a terminat salata, ne-am așezat la masă.

— Stai puțin, era să uit, am zis eu, ridicându-mă.

Am luat rucsacul de pe hol și am scos din el o pungă.

— Asta-i pentru tine, am zis înmânându-i-o. Din România, am fost acolo săptămâna trecută.

Manson a început să scoată ce-i adusesem: un salam de Sibiu, un cașcaval Rucăr, niște telemea de oaie și o sticlă de țuică.

— Mersi mult, bă, da' chiar nu era nevoie...

— Lasă, bă, că uite cât de nemâncat ești.

— Și-n sticlă ce e? a întrebat.

— Țuică.

— Aaaa, da, știu. Din asta am băut când am fost la tine la Frankfurt, nu?

— Exact.

— Mersi mult, moșule.

— Nu face nimic, bă, stai liniștit.

M-am așezat din nou la masă și am început să mănâcăm. Friptura era senzațională. După masă am ieșit în curte, era și-acolo o masă, sub un umbrar. Mi-am aprins o țigară. Manson mă privea dezaprobator.

— Lasă-te, bă, de fumat, îți fuți sănătatea, a zis.

— Știu, moșule, o să mă las cândva.

— Lasă-te cât mai e timp.

— Da, da...

Era frumos în curte, liniște, zgomote de păsări, de frunze de palmieri mișcate de vânt. Manson a adus din casă o bere pentru mine și un păhărel cu țuică pentru el.

— Și zi, băi Alex, ce mai faci? Tot n-ai terminat facultatea? mă întrebă Manson.

— Încă nu.

— Și tot istorie studiezi, nu?

— Da, istorie și americanistică.

— Mișto... Și Maja ce mai face?

— Bine, lucrează.

— Unde?

— Într-un laborator de cercetare, ceva cu genetică sau microbiologie...

— Mișto.

— Da... Și gagică-ta unde e?

— Dita? În Miami, face niște poze pentru *Penthouse*.

— Și cum e, bă, să știi că și-o iau unii la labă cu pozele ei în față?

— Hm...

Manson tăcu încurcat, privi în jos, privi în sus, dădu țuica pe gât.

— Ei, cum să fie, zise.

— Da, bine, lasă.

Tăcurăm iarăși, dar nu era o tăcere stânjenitoare, ci una mai curând gânditoare, chiar benefică. Dar benefică cui și la ce?

- Zi-mi și mie unde e veceul, am spus într-un târziu.
- Lângă bucatărie, la stânga se face un culoar, prima ușă.
- Mersi.

După ce m-am pișat, m-am spălat pe mâini. În chiuvetă erau doi floci. Număr de mort. Mi-am smuls și eu unul și l-am pus lângă ceilalți. Al meu era mai lung.

Când m-am întors în sufragerie, Manson dăduse drumul la televizor.

- Voiam să văd cum mai stă bursa, se scuza el.
- Și? Cum stă?
- Bine. Te fac un FIFA pe Playstation?
- Sigur.

Manson scoase instalația dintr-un dulăpior și băgă niște cabluri în diverse mufe. El era SUA, eu Anglia, că România nu era în joc. Evident, l-am bătut cu 12-8. Am mai jucat o dată cu echipe de club, el era ManU, eu Real. L-am bătut din nou, cu 9-2 de data asta, după care am jucat baschet, tot pe Playstation, și m-a bătut el. Am căzut de acord că nu mai vrem să jucăm nimic și am ieșit din nou în curte.

- La cât ziceai că ai avion? mă întrebă Manson.

Urma să zbor mai departe la Dallas, la un prieten, un detectiv particular. Venea și Maja acolo peste vreo două zile.

— La opt și douăzeci. Pe la șapte trebuie să fiu la aeroport.

Era aproape șase.

- Te duc eu la aeroport?
- Dacă vrei...
- Da, sigur, nici o problemă.
- Mersi mult.

Am mai luat o bere dintr-o ladă frigorifică de sub masă.

- Și ia zi, bă, albumul ăsta nou al vostru cum e?

— Păi, o să-l auzi.

— Nu, cum e, adică în ce stil? Cam ca *Grotesque* sau ați mai evoluat și voi puțin?

— Nu, nu-i ca *Grotesque*. E, cum să-l definesc, mai „basic”, așa...

— Basic în sensul de *Smells Like Children* sau în sensul de *Anticrist*?

— Hm... nu-i ca *Children*... nici chiar ca *Anticrist*... e cu mai mult synthesizer, mai întunecat, în sensul ăsta seamănă cu *Anticrist*... muzical vorbind, ne-am cam întors la *Mechanical Animals*, cântece mai lente, dar întunecate, cum spuneam...

— Mda, înțeleg.

— Dar o să ți-l trimit, să-mi scrii ce părere ai.

— Da.

— Apropo de muzici, ai ascultat ultimul Prodigy?

— Care, ăla cu Girls?

— Da, *Always Outnumbered, Never Outgunned*.

— Da.

— Și ce părere ai?

— Nu știu ce să zic... Nu-i rău, dar foarte diferit stilul de hiturile de până acum...

— Dar nu ți se pare că seamănă puțin cu primul, ăla cu *Out of Space*?

— Ba să știi că da, asta-i ziceam și eu Majei. Suna de parcă ar fi aruncat la gunoi samplerile de pe *Fat of the Land* și ăla cu *Poison*...

— *Music for the Jilted Generation*...

— Exact, și le-ar fi scos de la naftalină pe alea pe care le-au folosit pe *Experience*...

— Adică s-au întors la bază, ca noi.

— Da, într-un fel. Ție cum îți place albumul?

— Foarte mult. Albumul anului, aș zice...

— Da... Auzi, n-ar trebui să o luăm înspre aeroport încet-încet?

— Încet-încet, da.

Am intrat în casă.

— Trebuie să-i dau de mâncare pisicii, a zis Manson.

Scoase o cutie de Whiskas dintr-un dulap și o goli într-un castronaș.